

ВСИЧКО ТОВА ПОКАЗВА, ЧЕ ТРЯБВА ДА СЕ ОТНАСЯМЕ ИЗВЪНРЕДНО ВНИМАТЕЛНО КЪМ РАЗЧЕТИТЕ НА ВЪЗРАСТТА, НАПРАВЕНИ С РАДИОВЪГЛЕРОДНИЯ МЕТОД“ [358], с. 14–16.

СРАВНИТЕЛНО НЕОТДАВНА, през 1997 г. излезе книгата на немските автори Christian Bloss, Hans Ulrich Niemitz с впечатляващото заглавие „Крахът на C¹⁴“ [1038]. Те са събрали голям СЪВРЕМЕНЕН материал, с който убедително доказват, че РАДИОВЪГЛЕРОДНИЯТ МЕТОД В СЕГАШНОТО МУ СЪСТОЯНИЕ НЕ МОЖЕ ДА Е ОСНОВА ЗА АБСОЛЮТНОТО ДАТИРАНЕ НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ ПРЕДМЕТИ.

Вж. на тази тема [1491], където са публикувани следните интересни критически трудове от 1991–1995 г.:

а. Christian Bloss und Hans Ulrich Niemitz (1996), „Der Selbstbetrug von C¹⁴ Methode und Dendrochronologie“.

б. Hans Ulrich Niemitz (1995), „Die „magic dates“ und „secret procedures“ der Dendrochronologie“.

в. Heribert Illig (1991), „Dendrochronologische Zirkelschüsse“.

Ще видим, че радиовъглеродното датиране може да е повече или по-малко ефективно само в анализа на извънредно древни предмети на възраст десетки или стотици хиляди години. В тези случаи големите грешки от няколко хиляди години, присъщи на този метод, не са от особено значение. Все пак и това никак не е сигурно. Но механичното прилагане на метода за датиране на предмети, чиято възраст не надхвърля две хиляди години (а именно в тази историческа епоха е най-интересно възстановяването на действителната хронология на писмената цивилизация), е недопустимо, без предварително да се направят широки статистически и калибровъчни изследвания на образци с доказано известна възраст. Но доколкото знаем, до този момент няма такава контролна, сравнителна „историко-радиовъглеродна“ статистика. Засега дори не е ясно, дали по принцип може да се повиши точността на метода до нужните граници, вж. също [718].

Но физиката има и други методи за датиране. За съжаление, сферата им на прилагане е доста по-малка от тази на радиовъглеродния метод, а точността им също не е удовлетворителна по отношение на историческите епохи, които ни интересуват. Още в началото на века е имало предложение да се измери възрастта на сградите по потъването им в почвата или по степента на деформация на колоните им. Но тази идея и досега не е реализирана, защото не е ясно как да се калибрира този метод, каква да е реалната оценка за скоростта на потъване или деформацията.

А за датиране на керамиката са били предложени два метода: археомегнитен и термолуминисцентен. Но и тяхното калибриране е затруднено. По-